

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 45/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 14 grudnia 2021r., sygn. akt II K 178/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# obrońca			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>obraza przepisów postępowania:</p> <p>a) art. 2, 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I części wstępnej wyroku co do wystawienia 25 nierzetelnych faktur sprzedaży na rzecz podmiotu (...), 72 nierzetelnych faktur sprzedaży na rzecz podmiotu (...) s.r.o. i dalszej części zarzutu oraz zarzutu nr II i III w sytuacji, gdy z treści zebranego materiału dowodowego, w szczególności z wyjaśnień oskarżonego, pominiętych przez Sąd dowodów co do sposobu działania J. U. w S. wynika, iż oskarżony nie miał świadomości co do przestępnego działania J. U., a nadto brak jest dowodów dla uzasadnienia przyjętego przez Sąd co do sprzedaży kawy na terytorium Polski i uczynienie sobie z tego procederu stałego źródła</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

korzyści, zatem brak dowodów dostatecznie wykazujących winę oskarżonego, co winno doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego w zakresie części zarzutu I oraz zarzutów II i III,

b) art. 4, 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 kpk wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, w tym braku ustaleń w zakresie transakcji sprzedaży kawy jaka miała pochodzić z transportów zakupionych na podstawie wewnętrzzwspólnotowej dostawy towarów, która zgodnie z przyjętym przez Sąd założeniem miała zostać sprzedana na terytorium Polski, a oskarżony miał uzyskać korzyść majątkową w postaci podatku VAT, który nie został odprowadzony do organów podatkowych, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku poprzez błędne przyjęcie, że transakcje wewnętrzzwspólnotowe nie miały miejsca a oskarżony miał tego świadomość,

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia:

a) polegający na przyjęciu, iż oskarżony wystawił 25 nierzetelnych faktur sprzedaży na rzecz podmiotu (...),

72 nierzetelnych faktur sprzedaży na rzecz podmiotu (...) s.r.o., które nie dokumentowały faktycznych zdarzeń, a następnie posłużył się tymi fakturami ujmując je w rejestrach sprzedaży co spowodowało zaniżenie kwoty podatku należnego za ten okres i naraziło na uszczuplenie podatku VAT podczas gdy całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznania świadków oraz dokumenty prowadzi do zgoda odmiennego wniosku, mianowicie, że transakcje te faktycznie miały miejsce, a co za tym idzie - wystawione faktury odzwierciedlają rzeczywiste zdarzenia;

b) polegający na przyjęciu, iż oskarżony poświadczył nieprawdę w 25 nierzetelnych fakturach sprzedaży na rzecz podmiotu (...), 72 nierzetelnych fakturach sprzedaży na rzecz podmiotu (...) s.r.o., poprzez wskazanie w nich sprzedaży kawy na rzecz tych podmiotów, które to zdarzenia nie miały miejsca podczas gdy całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznania świadków oraz dokumenty prowadzi do zgoda odmiennego wniosku, mianowicie, że transakcje te faktycznie miały miejsce, a co za

tym idzie - wystawione faktury odzwierciedlają rzeczywiste zdarzenia;

d) polegający na przyjęciu, iż oskarżony miał świadomość przestępnego działania J. U. a następnie K. K., a nawet w porozumieniu z tymi osobami dokonywał przestępstw co miało wpływ na treść wyroku, a polegający na oparciu się na zeznaniach w głównej mierze D. K. z zupełnym pominięciem zeznań D. K. podczas gdy zeznania D. K. są bezpośrednie i potwierdzone zgromadzonymi dokumentami w tym V., dokumentami przewozowymi z dostawcy (...) zeznania D. K. to teorie wytworzone przez tego świadka:

- podczas gdy niezgodne z zasadami logiki w obrocie karuzelowym jest twierdzenie, iż oskarżony miałby przekazywać gotówkę między innymi K. K. aby ten wpłacał ją na swoje konta i następnie przelewał na konto oskarżonego jako zapłatę za dostarczoną kawę, gdy w takich obrotach karuzelowych tzw. słupy są wykorzystywane dla danych osobowych, nie mają jakiegokolwiek dostępu do środków finansowych z uwagi na wysokie niebezpieczeństwo ich utraty,

- nie znajduje odzwierciedlenia w materiale dowodowym twierdzenie o tzw. pustych przewozach wykonywanych przez D. K. chociażby z uwagi na niekwestionowanie zakupów w spółce (...), a spółka (...) s.r.o. dokonywała zakupów również bezpośrednio u tego dostawcy, zatem towar musiał być odebrany i przewożony tak od oskarżonego, jak i spółki (...),

- nie znajduje odzwierciedlenia w materiale dowodowym twierdzenie oskarżonego o wiedzy oskarżonego co do spółek jakie tworzył K. K. w dalszym obrocie kawa, logicznie rzecz ujmując K. K. zakupił kawę od oskarżonego w ramach wewnątrzspółnotowej dostawy towarów wykorzystując firmę (...) jako rzetelnego podatnika a następnie przy pomocy innych osób - jak sam wskazuje K. S., D. N. stworzył sieć znikających podatników i to on doprowadził do uszczuplenia należności podatkowych w kraju siedziby spółki (...),

e) polegający na przyjęciu, iż oskarżony miał świadomość przestępnego działania J. U. a nawet w porozumieniu z nim dokonywał przestępstw co miało wpływ na treść wyroku podczas

gdy oskarżony nawiązał z J. U. współpracę po dokonaniu sprawdzenia firmy (...), był przekonany, że zakupiona kawa została wywieziona na teren Niemiec a tam podatki zostały zapłacone podczas gdy Sąd przyjął obecną wiedzę na temat osoby J. U. jako wiadomą w dacie podjęcia współpracy w zakresie sprzedaży kawy:

- podczas gdy J. J. R. U. to znany organom ścigania przestępca, który wcześniej był prezesem dużej spółki odzieżowej(...), wielokrotnie skazywany za oszustwa jako ich organizator, zarzucano mu zorganizowanie plantacji marihuany, z której mogło pochodzić miesięcznie ok. 2 kg marihuany i handel narkotykami a nadto zlecenie porwania dwóch osób dla okupu, mającego szerokie kontakty, w tym wśród kierowców wykonujących transporty do Holandii i Niemiec trudno zatem uznać, iż to oskarżony nawiązał porozumienie z J. U. dla którego proceder miałby polegać na wpłatach gotówki uzyskanej od oskarżonego,

- podczas gdy J. U. próbował w podobny sposób wykorzystać podatnika z S. - spółkę (...), czego Sąd nie wziął pod uwagę pomijając zeznania świadków słuchanych

na tę okoliczność, w tym świadków związanych z transportem zakupionej kawy, co do danych kierowcy, pojazdu, sprawdzenia tych danych przez spółkę, a mimo to zarzucono spółce brak podstaw do ustalenia wewnątrzspółnotowej dostawy towaru,

obraza prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu:

obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 4 k.k.s., art. 7 k.k.s. poprzez błędną ich wykładnię polegającą na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego wynika, że:

- oskarżonemu nie można przypisać działania umyślnego, a czyn z art. 56 § 1 k.k.s. nie przewiduje formy nieumyślnej,

- oskarżony swoim zamiarem, świadomością nie obejmował wykorzystywania sprzedaży przez niego towaru w postaci kawy i wystawionych faktur do celu niezgodnego z prawem,

- oskarżony nie naraził na uszczuplenie należności publicznoprawnej, bowiem stosownie do art. 198 ustawy o

	<p>podatku VAT składał deklaracje podatkowe i uiszczał należny podatek w odpowiedniej wysokości i terminie, czym nie wypełnił wszystkich znamion przestępstwa,</p> <p>- nie zdołał wykazać, o jaką kwotę podatek został lub mógł zostać uszczuplony,</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wątek dotyczący sprzedaży bez zaewidencjonowania dostaw krajowych na rzecz M. K. (1), A. T., Z. K., M. K. (2), PHU (...), A. B. pozornie nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, bowiem obrońca oskarżonego w tej części nie skarżyła wyroku, jednak okoliczność, że doszło do sprzedaży bez odprowadzenia należnego podatku i to w niebagatelnej wysokości 114 tysięcy złotych rzutuje na sposób dokonania oceny pozostałych dowodów. Nie ma racji skarżąca, że Sąd I instancji oparł się na fakcie skazania za tę część zarzutu i dlatego skazał także za pozostałą część faktur, bowiem sposób sporządzenia uzasadnienia jasno uwidacznia, że Sąd nie ekstrapolował skazania za krajową sprzedaż kawy na pozostałe czyny, ale</p>		

z kolei fakt łatwości nieodprowadzania podatku ma wpływ na ocenę pozostałych dowodów wskazujących na udział w prostej karuzeli VAT. Sama w sobie okoliczność innego uchylania się od opodatkowania nie jest oczywiście wystarczającym dowodem na skazanie za nieudokumentowany obrót wewnątrzwspólnotowy, ale jest okolicznością, której nie można bagatelizować przy ocenie pozostałych dowodów.

Te zaś dowody wskazują na uczestnictwo J. K. w wewnątrzwspólnotowym obrocie fakturowym kawa w celu uchylania się od opodatkowania. Nie wymaga szerszego rozwodzenia okoliczność, że spiritus movens całego przedsięwzięcia był J. U., stąd dowody na okoliczność, że w podobny sposób kreował siebie jako znanego i obrotowego biznesmena w B. czy S. nie jest okolicznością, którą by Sąd odwoławczy miał zamiar negować, czy deprecjonować, bowiem wielokrotne skazania J. U. dobitnie świadczą o tym, że tak było, jak to przedstawia oskarżony, czy jego obrońca. Nie zwalnia to jednak w żaden sposób J. K. od odpowiedzialności za to,

że wziął udział w takim właśnie przedsięwzięciu.

To J. U. kupił spółkę (...) i w dniu 7.05.2015r. został jej prezesem przemianowując ją na (...). Po tej dacie następuje skokowy wzrost obrotów działalności gospodarczej J. K., który zaczyna kupować kawę od dostawców, głównie holenderskich w znacznie większych ilościach. Następnie deklaruje zakup tej kawy i występuje o zwrot podatku VAT z tytułu dostawy wewnątrzwspólnotowej do Niemiec kawy, której odbiorcą rzekomo jest (...). Pod względem gospodarczym zachowanie takie jest nieracjonalne, gdyż wymaga dłuższego transportu niż z Holandii do Niemiec, a zatem większych kosztów, by osiągnąć finalnie ten sam efekt - dostawy kawy do Niemiec. Tyle, że w Polsce obowiązuje znacznie wyższa stawka podatku VAT i dopiero wprowadzane były systemy wykrywania oszustw podatkowych, m.in. przy wykorzystaniu systemu (...). Jeżeli jednak spojrzeć na całe przedsięwzięcie w sposób, który proponuje prokurator staje się ono - niestety - racjonalne. Z chwilą dostawy z Holandii nie zostaje odprowadzony podatek VAT, natomiast to oskarżony występuje o jego zwrot z

racji fikcyjnej dostawy wewnątrzwspólnotowej, która z kolei nie zostaje zgłoszona, ani opodatkowana. Deklaracje podatkowe oskarżonego (k. 17-31) potwierdzają wystąpienie przez niego o zwrot podatku. Nie ma więc racji obrońca oskarżonego zarzucając Sądowi meriti naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów, w szczególności racjonalności ocen i wykorzystania zasad doświadczenia życiowego, gdyż taki sposób prowadzenia interesów, jaki ustalił Sąd jest racjonalny, uwzględniając nieodprowadzenie podatku do Skarbu Państwa pod pozorem wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów, w przeciwieństwie do bezsensownego transportu kawy z Holandii do Polski, a później dostawy wewnątrzwspólnotowej do Niemiec.

Co więcej, sposób dokonania dalszych działań potwierdza zasadność ustaleń i ocen Sądu I instancji: brak deklaracji nabycia kawy przez (...) w wyniku wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów (materiały z procedury (...) dot. J. U. i spółki (...), tłumaczenia k. 2393-2453, 3124-3129), rzekome dostarczanie transportów przy wykorzystaniu samochodu

o numerze rejestracyjnym(...), który w rzeczywistości należy do (...), która nigdy nie zajmowała się sprzedażą kawy, ale azjatyckim jedzeniem oraz kierowanego przez nieistniejącego H. F. lub P. H., który 15 lat wcześniej w 100% stracił wzrok i nie prowadzi pojazdów. Natomiast osobą, która podpisywała się za nich w dokumentach magazynowych i transportowych był J. U., co potwierdza opinia grafoskopijna. Cała zatem dostawa wewnątrzspółnotowa, którą wykazał J. K. w swoich deklaracjach podatkowych była jedną wielką fikcją i oskarżony nie miał uprawnienia, by powoływać się na nią w dokumentach kierowanych do organów skarbowych. Pamiętać przy tym trzeba, że nie chodziło tu o pojedyncze palety towaru, które zostały źle przypisane do transportu, ale towar o wartości 7.310.572,04 zł (suma kwot netto z 25 faktur wystawionych przez oskarżonego na rzecz (...)). Ani jeden element dostawy kawy do spółki (...) nie polegał na prawdzie i wykazywanie w takiej sytuacji, że to Sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów nie spotkało się z aprobatą Sądu odwoławczego.

Wątek dostaw do R. potwierdza, że dotychczasowa działalność przestępcza rozzuchwaliła oskarżonego.

Działalność ta została podjęta już w momencie wszczęcia postępowania podatkowego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w D., chociaż przed wydaniem decyzji. Od stycznia do grudnia 2017r. J. K. nabył kawę od (...)(...), (...) (...) i (...)(...). Od nabytej kawy J. K. nie odprowadził podatku VAT, pozorując zbycie kawy do R. s.r.o. i jej rzekomych odbiorców kawy: (...) w. B., a następnie do (...) S. w. R. (...) S., (...) S. w. R. (...) na W.. Tyle, że:

- kapitał zakładowy R. s.r.o. wynosił 10.000 czeskich koron i stanowił wkład jedyne go wspólnika K. K., co do którego jego córka zeznała, że był tylko podstawioną osobą, nieprowadzącą faktycznej działalności;

- R. prowadziła działalność jedynie wirtualną, gdyż w wynajmowanym pomieszczeniu niemieszkalnym w N. B., nie odnotowano żadnej działalności - M. S. zeznał, że obok magazynu wynajętego rzekomo przez R. przejeżdżał niemal codziennie i nie widać było, żeby składowano tam jakikolwiek towar (a

mowa o towarze wartości niemal 12,5 miliona złotych) i żeby była tam prowadzona jakakolwiek działalność. Podobnie V. T. wynajmujący sąsiedni magazyn, nie dostrzegł żadnych oznak prowadzenia działalności lub składowania towarów. Żaden z nich nie znał T. S.. Żadna z 8 osób o tym imieniu i nazwisku nie potwierdziła, by kiedykolwiek była magazynierem R.. J. była jedynym dostawcą kawy do R. i jedynym jej kontrahentem po stronie dostawców.

Administracja bułgarska w ramach pomocy prawnej sprawdziła działalność (...) i okazało się, że mimo, iż działalność zarejestrowana była na D. J., to faktycznie podmiotem tym zarządzał K. K.. Spółka (...) wykazała dużą sprzedaż kawy do (...), Z., R. i (...). Istniejące w spółce (...) dokumenty wskazujące na wpłatę na (...) nie polegały na prawdzie, gdyż wskazany rachunek nigdy nie istniał, a K. K. prowadzący obie spółki pozorował płatności (...) na rzecz R..

Dokumentacja pozyskana od rumuńskiej administracji podatkowej dot. (...) srl (k. 6143-6151), węgierskiej administracji dot. (...) (k. 5984-5990), rumuńskiej administracji dot. R. (k. 5976-5983) i uzyskane od administracji

rumuńskiej dot. (...) (k. 5880-5971) wykazują istnienie dokumentów figuujących obrót kawą przez (...), z tym odbiorcami, jednak dostawy te nie zostały potwierdzone przez administrację podatkową Rumunii, Węgier i Bułgarii.

R. jest podmiotem zarządzającym nieruchomościami i w jej dokumentacji brak jest jakichkolwiek dokumentów dotyczących transakcji dot. obrotu kawą. Administracja węgierska również nie potwierdziła jakichkolwiek transakcji między (...) a (...). Administracja rumuńska uznała (...) za "znikającego podatnika", gdyż nie prowadził żadnej działalności, nie złożył informacji podsumowującej, nie zatrudniał pracowników, nie posiadał przedstawicielstwa.

Jeżeli zatem na tym tle rozpatrywać wiarygodność zeznań D. K. zeznającej o działalności jej zmarłego ojca - K. K. mówiącej o tym, że jego działalność była fikcyjna, to nie można uznać, by Sąd i instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów uznając, że jej zeznania są wiarygodne, tym bardziej, że wspierają je dokumenty i zapisy elektroniczne na

urzędzeniach zabezpieczonych po K. K.. Jeżeli zatem informacje przekazane przez D. K. oraz dokumenty i zapisy zabezpieczone po jej zmarłym ojcu, na miejscu prowadzenia działalności R. nigdy nie odnotowano śladu składowania zakupionych towarów, rzekomy magazynier to osoba fikcyjna (taki sam schemat zastosowano w przypadku rzekomych kierowców dostarczających towar do (...)), dalsi odbiorcy kawy od R. to podmioty prowadzące fikcyjną działalność i nawet nie wpłacający kwot wynikających z rzekomych transakcji na rachunek R., natomiast jedyny realny podmiot, czyli R. prowadził działalność w całości innej branży, to całość tych dowodów oceniana holistycznie prowadzi do wniosku, że faktury, których użył J. K. do wykazania wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów są nierzetelne i służyły wyłącznie nieuiszczeniu podatku VAT. W tym układzie zeznania M. K. (3) nie mogły zostać uznane za wiarygodne, gdyż dokonywał on "pustych" przejazdów, by symulować dostawy do R., które nigdy nie nastąpiły. Prowadzona przez funkcjonariuszy skarbowych obserwacja potwierdziła, że przewozy te odbywały się w irracjonalny sposób,

natomiast tłumaczenie zmiany kierunku przez oskarżonego w trakcie przemówienia końcowego, wskazującego na konieczność objężdżania budowanych odcinków drogi nie przekonały Sądu odwoławczego.

W konsekwencji należało uznać, że nie ustalono, gdzie trafił towar nabywany przez oskarżonego w Holandii, ale na pewno faktury dokumentujące dostawy do R. nie były rzetelne i nie dokumentowały prawdziwych transakcji.

W procederze polegającym na najprostszym modelu karuzeli VAT, to podatnik wprowadzający towar na polski rynek powinien wykazać podatek VAT na wejściu, ale tego nie uczynił dokonując rzekomej dostawy wewnątrzspółnotowej, uprawniającej do opodatkowania stawką 0%. W takim przypadku uzyskiwał nieuprawnioną korzystną pozycję rynkową, mogąc oferować towar po dumpingowej cenie o 23% niższej od konkurencji.

Warto też podkreślić, że w tej drugiej fazie, gdzie obroty jeszcze bardziej wzrosły, oskarżony w ogóle nie współdziałał z J. U., a mimo to prowadził, nawet rozbudowując o rzekome dalsze podmioty, działalność przestępczą.

Do tej części jego działalności zeznania dotyczące osoby J. U. i promowanego przez niego wizerunku nie mają żadnego znaczenia. Podobnie nie ma znaczenia, czy M. K. (4) w trakcie składania zdalnych zeznań znajdował się na terytorium Polski. obrońca nawet nie wskazał na cień dowodu, by tak się stało, akceptując fakt przesłuchania w tym trybie, a jedynie chciał, by świadek dopiero wypowiedział się, czy rzeczywiście znajdował się w Polsce w trakcie przesłuchania, oferując zatem jedynie niczym nie poparte podejrzenia. Nawet jednak, gdyby tak się stało, przesłuchanie jest faktem, zeznania świadka znalazły się w materiale dowodowym i fakt przebywania poza terytorium Polski nie jest objęty zakazem dowodowym rzędu naruszenia zakazu przesłuchania osób korzystających z tajemnicy zawodowej, tajemnicy spowiedzi, czy korzystającej z prawa odmowy zeznań.

Dlatego Sąd odwoławczy nie uwzględnił zarzutów apelacyjnych.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do

zasadny

częściowo zasadny

<p>istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu I w części dotyczącej wystawienia 25 nierzetelnych faktur sprzedaży kawy na rzecz spółki (...) oraz dalszej części zarzutu oraz zarzutu opisanego w pkt II i III,</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutów apelacyjnych Sąd nie uwzględnił wniosku apelacji.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>obraza prawa procesowego:</p> <p>c) art. 413 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez brak dokładnego określenia czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie III części wstępnej wyroku i w konsekwencji obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. przy zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. w sytuacji, gdy w opisie czynu ujętym w pkt III wyroku brak wskazania znamion tego przestępstwa, a mianowicie brak opisu i wskazania, iż oskarżony faktycznie sprzedał kawę na terytorium Polski w ilościach określonych w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

25 fakturach sprzedaży na rzecz podmiotu (...) oraz 72 fakturach sprzedaży na rzecz podmiotu (...) s.r.o. (...) po czym złożył organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podając nieprawdę oraz narażając podatek na uszczuplenie, które to naruszenie przepisów prawa miało istotny wpływ na treść orzeczenia;

w konsekwencji powyższego uchybienia naruszenia przepisu art. 299 § 1 k.k., mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez przyjęcie, że oskarżony przyjął środki pieniężne pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s., w sytuacji gdy opis czynu zawartego w pkt III wyroku nie zawiera znamion przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s., a co powoduje brak znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. w postaci pochodzenia środków pieniężnych z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego;

obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu:

	<p>obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 20 k.k. poprzez błędną ich wykładnię polegającą na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego wynika, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - oskarżonemu nie można przypisać działania umyślnego, a czyn z art. 299 § 1 k.k. nie przewiduje formy nieumyślnej, - oskarżony swoim zamiarem, świadomością nie obejmował współdziałania z J. U., K. K. w praniu brudnych pieniędzy, - nie ustalono przestępstwa pierwotnego, ani źródła pochodzenia korzyści, które były przelewane lub przyjmowane na określone rachunki bankowe, ani też nie wykazano, że J. K. dysponował pieniędzmi pochodzącymi z korzyści związanych z czynem zabronionym, w konsekwencji czego nie ustalono przedmiotu wykonawczego przestępstwa prania brudnych pieniędzy, 		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Przede wszystkim wskazać należy, że w żadnym elemencie uzasadnienia Sąd meriti nie dokonywał błędnej wykładni przepisów. Co więcej, zgodnie ze stanem prawnym uznał, że przestępstwo z art. 299 k.k. popełnić można tylko umyślnie. To, że obrońca oskarżonego się z tym nie zgadza, nie daje podstaw do zarzucania Sądowi obrazy prawa materialnego, a co najwyżej błąd w ustaleniach faktycznych.

Oceniając zarzut obrazy przepisów postępowania odnośnie rzekomego braku znamion ustawowych w przestępstwie skarbowym zarzuconym w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku, trzeba było mieć na uwadze znamiona ustawowe określone w art. 56 § 1, art. 76 § 1, art. 62 § 2 i art. 61 § 1 k.k.s. Sąd meriti przyjął opis czynu zawierający wskazanie J. K. prowadzącego działalność pod nazwą (...) (określenie podmiotu czynu), wskazał na wystawienie 25 nierzetelnych faktur na rzecz (...) oraz 72 nierzetelnych faktur na rzecz R. s.r.o. (zamię wystawienia nierzetelnej faktury w rozumieniu art. 62 k.k.s.), następnie (str. 4 wyroku po wyliczeniu tych faktur) wskazał

na posłużenie się tymi fakturami (alternatywne znamię z art. 62 § 2 k.k.s.), przedłożenie ich biuru księgowemu celem ujęcia w księgach (znamię art. 61 § 1 k.k.s.), "a także oświadczył nieprawdę w złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w D. deklaracjach i korektach deklaracji na podatek od towarów i usług (...) poprzez zawyżenie podatku VAT naliczonego łącznie w kwocie 626.226 zł oraz zaniżenie podatku VAT należnego łącznie w kwocie 4.657.578 zł, co skutkowało uszczupleniem należności publicznoprawnej" po czym następuje rozliczenie poszczególnych deklaracji i uszczupleniem zaistniałych w konkretnych miesiącach, a w przypadku ostatniej deklaracji również nienależne zaliczenie na poczet przyszłych zobowiązań kwoty, która stanowiła znamię z art. 76 k.k.s.

Jeżeli zatem obrońca kwestionowała obrazę przepisów postępowania w zakresie znamion z art. 56 i 62 k.k.s. to trzeba wskazać, że wszystkie znamiona znajdowały się w opisie czynu, gdyż było tam i określenie podatnika i złożenie deklaracji podatkowych podających nieprawdę i narażenie podatku na uszczuplenie i wystawienie nierzetelnych faktur, a następnie

posłużenie się nimi. Wszystkie znamiona z art. 56 i 62 k.k.s. znajdowały się w opisie czynu. W sekcji 3.3 wskazane zostanie, dlaczego nie jest zasadne oczekiwanie skarżącej, że Sąd wskaże, iż doszło do sprzedaży kawy na terytorium Polski i rozliczenie należności podatkowych z tego tytułu.

Drugi, zbliżony zarzut dotyczył rzekomego braku znamion ustawowych przy zarzucie III - prania brudnych pieniędzy. Skarżąca odwołuje się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2011r., sygn. akt II KK 159/10, LEX nr 785651. Wyrok ten jest oczywiście słuszny i aprobowany w praktyce Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, jednak zapadł on na gruncie innego stanu faktycznego. Sądy dwóch instancji orzekały w nim o przestępstwach z art. 271 § 3 k.k., z art. 31 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, czyli przestępstwa nie generujące korzyści majątkowej dla sprawcy, jedyne oszustwa dotyczyły przy tym wprowadzenia w błąd co do jakości i rodzaju zbywanego paliwa, wobec czego przyjęcie w takim przypadku sprawstwa z art. 299 § 1 k.k. było oczywiście nietrafne.

Na gruncie natomiast niniejszej sprawy mamy do czynienia z

jednoczesnym skazaniem za przestępstwo skarbowe w zakresie uszczuplenia podatku VAT, które generuje korzyść majątkową w postaci uszczuplonego podatku, a następnie z legalizowaniem tej kwoty poprzez utrudnianie wykrycia tego przestępstwa. Zatem sytuacja faktyczna jest jakościowo odmienna i przywoływanie oczywiście słusznej tezy orzeczenia Sądu Najwyższego nie zmieni sytuacji prawnej oskarżonego.

Odnosząc zarzut braku znamion do treści zarzutu trzeciego części wstępnej zaskarżonego wyroku wskazać należy, że do jego znamion należy określenie przedmiotu wykonawczego, pochodzenie tych środków z czynu zabronionego oraz czynność wykonawczą, którą jest przyjmowanie, posiadanie, używanie etc. W opisie czynu znalazło się określenie "podejmował działania mające na celu udaremnienie lub znaczne utrudnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia środków płatniczych" oraz wskazanie, że korzyści pochodzą z tytułu nieodprowadzenia podatku od towarów i usług, ich kwoty oraz pochodzenia z tytułu sprzedaży artykułów spożywczych w postaci kawy. Sąd odwoławczy

uznaje więc, że wszystkie znamiona ustawowe z art. 299 § 1 k.k. zostały ujęte w opisie czynu zarzuczonego w punkcie III części wstępnej i w tym zakresie zarzut apelacji jest nietrafny.

Sąd nie dopuścił się obrazy prawa materialnego, bowiem w żadnym elemencie wyroku, czy uzasadnienia nie wyraził błędnego poglądu co do strony podmiotowej przestępstwa z art. 299 k.k., co więcej uznając je umyślne. Ponieważ tym samym wyrokiem ustalono przestępstwo pierwotne, z którego pochodziły środki wykorzystane do prania brudnych pieniędzy zupełnie nietrafiony był zarzut błędnych ustaleń w tym zakresie. Natomiast co do świadomości oskarżonego udziału w przestępstwach J. U. i K. K. Sąd wypowiedział się w części 3.1 uzasadnienia. Dla oceny działania oskarżonego w zakresie prania brudnych pieniędzy kluczowe jest przyjęcie wpłat gotówkowych na swoje konto pod pozorem zapłaty za czynności, które faktycznie nie miały miejsca, a następnie dalsze ich przelanie lub wypłata.

Udział zaś J. U. został wykazany także zeznaniami świadków - pracownicy banku. Ponieważ transakcje te

<p>były fikcyjne i jedynie stanowiły "przykrywkę" działań polegających na sprzedaży towarów po dumpingowej cenie na rynku polskim. Zatem rzekome zapłaty za faktury na rzecz (...) i R. s.r.o. jedynie symulowały rzeczywisty charakter obrotu. Dlatego brak było podstaw do uwzględnienia tych wniosków.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmiana zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu I w części dotyczącej wystawienia 25 nierzetelnych faktur sprzedaży kawy na rzecz spółki (...) oraz dalszej części zarzutu oraz zarzutu opisanego w pkt II i III,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Niezasadność zarzutów apelacyjnych uniemożliwiła dokonanie zmian w wyroku.</p>			
<p>3-3.</p>	<p>obraza przepisów postępowania: d) art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>poprzez brak dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu w wyroku czynu, mianowicie brak ustaleń odnośnie kwot faktycznego uszczuplenia podatku od towarów i usług przez oskarżonego wobec przyjętej przez Sąd sprzedaży na terytorium Polski za okres od sierpnia 2015r. do 05 lutego 2018r., wobec braku jakichkolwiek ustaleń co do tej sprzedaży i automatyczne przyjęcie jako kwoty uszczuplenia łącznej wartości podatku VAT od wystawionych przez oskarżonego na rzecz spółki (...) oraz R. s.r.o. faktur we wskazanym okresie</p>	
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Skarżąca popada w sprzeczność podnosząc w początkowej części zarzutu brak dokładnego określenia czynu, a w końcowej wskazując, że Sąd takową przyjął, ale nie zgadza się na objęcie nimi całej wartości podatku VAT od faktur wystawionych na rzecz spółek (...) bez odliczenia sprzedaży dokonanej w kraju.</p> <p>Sąd rozważał ten zarzut na płaszczyźnie błędnych ustaleń faktycznych co do wysokości uszczuplonego podatku, ale nawet</p>		

wówczas zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd karny nie jest bowiem od tego, by rozliczać za oskarżonego wysokość ciążącego na nim zobowiązania podatkowego, zresztą urząd skarbowy również nie, bowiem jest to system samorozliczenia podatkowego. Organy państwa ingerują w deklaracje lub oświadczenia podatkowe, dopiero wówczas, gdy uznają takie samorozliczenie za nietrafne. Tak też dzieje się w tym przypadku. To oskarżony złożył deklaracje podatkowe w zakresie podatku VAT bazujące na fakturach wystawionych na rzecz spółek (...) i R. s.r.o. W momencie, gdy organ podatkowy lub organ ścigania zakwestionują prawdziwość tych rozliczeń, wówczas nie wchodzi w ich miejsce faktury za gospodarczo prawdziwe, rzetelne transakcje, ale eliminuje się te, które są wymienione w art. 88 ustawy o podatku od towarów i usług. Zgodnie zaś z art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a i b nie stanowią podstawy do obniżenia podatku należnego oraz zwrotu podatku naliczonego faktury w przypadku, gdy wystawione faktury lub dokumenty celne stwierdzają czynności, które nie zostały dokonane

w części dotyczącej tych czynności lub podają kwoty niezgodne z rzeczywistością w części dotyczącej tych pozycji, dla których podane zostały kwoty niezgodne z rzeczywistością. Uznając zatem, że transakcje na rzecz spółek (...) nie zostały dokonane, Sąd I instancji był uprawniony uznać kwoty podatku VAT za przedmiot przestępstwa skarbowego i nie był uprawniony do dokonania rozliczenia podatku od rzeczywistych transakcji, które nie zostały ujawnione w deklaracji podatkowej. Rolą sądu karnego była bowiem odpowiedź na pytanie, czy faktury, które oskarżony przedstawił do rozliczenia podatkowego były rzetelne i z tak postawionego zadania Sąd I instancji się wywiązał.

Dlatego zarzut ten należało uznać za niezasadny.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu I w części dotyczącej wystawienia 25 nierzetelnych faktur sprzedaży kawy na rzecz spółki (...) oraz dalszej

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

części zarzutu oraz zarzutu opisanego w pkt II i III,			
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak było podstaw do ingerencji w treść wyroku.			
3.4.	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia:</p> <p>c) polegający na przyjęciu, iż oskarżony przyjmował na rachunek bankowy osobisty oraz związany z prowadzoną działalnością gospodarczą środki pieniężne w celu ukrycia ich przestępczego pochodzenia, gdy tymczasem prawidłowo oceniony i rozważony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że J. K. nie zawarł żadnego porozumienia, mającego na celu dokonywanie wyłudzeń podatku VAT i uszczuplenie należności publicznoprawnych, a następnie podejmowanie czynności zmierzających do udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenia ich przestępczego pochodzenia, tylko wręcz przeciwnie - wywiązywał się ze swoich zobowiązań podatkowych i nie przyjmował żadnych korzyści pochodzących i związanych z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>popelnieniem czynów zabronionych a środki wpłacane na konta osobiste oraz firmowe stanowiły zapłatę za towar odebrany w ramach wewnątrzspółnotowej dostawy towarów na rzecz firmy (...) oraz R. s.r.o.,</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wpłaty na rachunek osobisty i firmowy należący do oskarżonego jedynie fingowały zapłatę za rzeczywiste transakcje, gdyż - jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia - odbiorcy rzekomych transakcji nie wykazywali ich zaistnienia, nie zgłosili ich do opodatkowania, rzekomi kierowcy bądź to nie istnieją, bądź to z powodu utraty wzroku nie mogą prowadzić pojazdów, rzekomy magazynier R. nie istniał, a osoby o tym samym imieniu i nazwisku nie pracowały dla tej spółki, w magazynie nie odnotowano żadnej rzeczywistej działalności magazynowej i wszystkie te okoliczności wskazują na prawidłowość ustaleń Sądu, że za pomocą obrotu finansowego na rachunek wprowadzano korzyści uzyskane z przestępstwa skarbowego do obiegu finansowego maskując przy tym rzekome</p>		

transakcje gospodarcze, które nigdy nie zaistniały.			
Wniosek			
zmiana zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu I w części dotyczącej wystawienia 25 nierzetelnych faktur sprzedaży kawy na rzecz spółki (...) oraz dalszej części zarzutu oraz zarzutu opisanego w pkt II i III,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak było podstaw do uwzględnienia zarzutu apelacji.			
3.5.	z ostrożności procesowej: rażącą niewspółmierność kar jednostkowych, a w konsekwencji kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, przy określeniu jednej stawki dziennej w kwocie 1000 złotych, w stosunku do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości jego czynu oraz w stosunku do relacji celów,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	jakie kara winna spełnić w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca ma rację, że wysokość kary grzywny została błędnie ukształtowana na 1000 złotych. W przypadku przestępstw skarbowych istnieje oczywiście mechanizm nakazujący brać pod uwagę wysokość uszczuplonych lub narażonych na uszczuplenie należności przy wymiarze kary grzywny, jednak nie można go uznawać za czynnik główny bądź decydujący o wysokości stawki dziennej grzywny. Z drugiej strony, musi ona uwzględniać wysokość minimalnego wynagrodzenia w 2018r. wynoszącego 2080 złotych, co oznacza, że minimalna stawka wynosi 70 zł. Uwzględniając zatem realia dotyczące stawki minimalnej, korzyści osiągnane z przestępstwa, Sąd odwoławczy uznał za zasadne orzeczenie stawki dziennej na 150 złotych.</p> <p>Nie razily natomiast swoją surowością pozostałe kary orzeczone za przypisane oskarżonemu przestępstwa. Kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia</p>		

<p>wolności oraz zaledwie 100 stawek dziennych grzywny za przestępstwo dotyczące nieujawnienia podstawy opodatkowania w milionowych kwotach, kontynuacja, a wręcz rozbudowywania przestępnego działania skłaniają ku uznaniu kar za wyważone. Podobnie 2 lata pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny za pranie pieniędzy przy kwocie 4,5 miliona złotych nie rażą swoją surowością, gdy uwzględnimy się dolną i górną granice zagrożenia. Zważywszy na popełnienie przestępstw w podobnym czasie, ale i z uwzględnieniem związku funkcjonalnego wyśrodkowane kary łączne nie budzą zastrzeżenia Sądu odwoławczego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>zmiana zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu I w części dotyczącej wystawienia 25 nierzetelnych faktur sprzedaży kawy na rzecz spółki (...) oraz dalszej części zarzutu oraz zarzutu opisanego w pkt II i III, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku, złagodzenie kar</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>jednostkowych i orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w zakresie liczby stawek dziennych i wysokości jednej stawki dziennej oraz w zakresie bezwzględnej kary pozbawienia wolności poprzez orzeczenie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. warunkowego zawieszenia jej wykonania</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ze względu na zasadność argumentów apelacji Sąd zmienił wysokość stawki dziennej w karach jednostkowych i karze łącznej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			
<p>1.5. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>		

Całość rozstrzygnięcia, poza wysokością stawki dziennej grzywny.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Z uwagi na niezasadność większości zarzutów apelacyjnych i brak podstaw do orzekania z urzędu.		
1.6. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmianie uległa wysokość stawki dziennej grzywny z przyczyn wskazanych w sekcji 3.5 uzasadnienia.		
Zwięźle o powodach zmiany		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Wysokość opłaty została ustalona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r.	

	Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).	
7. PODPIS		
Maciej Żelazowski Andrzej Wiśniewski Michał Tomala		

1.7. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana